

ЛЕГЕНДА ПОЛІСЬКОГО ФОЛЬКЛОРУ

Її ім'я відоме всім знавцям і шанувальникам автентичного співу не лише на Україні, а й далеко за її межами. Заслужений працівник культури України, прославлена солістка зnanого в області фольклористики гурту села Старі Коні Даня Чекун полонила своїм голосом глядацькі зали Києва, Москви, Чернівців, Луцька, Пінська, Одеси. Стоячи аплодували їй митці Варшави й Любліна. Голос номер один в Європі – так оцінив спів Дані Чекун професор Варшавської академії мистецтв Анджей Беньковський.

Чверть віку ми знайомі з Данею Никифорівною. Й стільки ж літочок-літ не перестаю захоплюватись милозвучністю її голосу, отим дивовижним дзвіночком душі, що чарують кожного, хто чує її срібний спів. Ще й тижня не минуло, як відсвяткувала наша співачка свої поважні 77 років. А хіба ж злине тобі на думку той вік, коли зачуєш її голос, коли поглянеш в її ясні очі?! Вони полум'яніють життєдайною силою молодечих літ. Вони такі ж прекрасні, як і ті пісні, що їх виводить впродовж життя майстриня фольклорного співу. "Даня Чекун - то є феномен, голос номер один в Європі", - не втомлюється повторювати щоразу відомий польський дослідник автентики та етнографії, професор із Вар-

ОСОБИСТОСТІ

Пригадуємо, як не раз, бувало, ділили сцену, вирушали разом в мандри. Завжди дивувалась: скільки таланту в цій людині і скільки скромності, щирості, гостинності. У будь-яку пору року її хата відкрита всім подорожнім. Бувало, що більше десятка знавців фольклористики на кілька днів зупинялись

на свято Урожаю, яке щорічно організовують в музеї під відкритим небом у Пирогово. Мала одна всю Рівненщину представляти. Я вже там виступала. Що то за свято! Скільки народу воно збирає! Три дні триває оте все дійство. То я вже в піснях так душу одведу! Бо можна співати

шави Анджей Беньковські. Вони познайомились у 2003 році. І з тих пір, тричі на рік, пан професор поспішає на Україну, щоб занотувати, відзняти, перейняти все те, чим так щедро багата поліська співачка. Їде не сам, бо ж почути живу легенду бажає чимало охочих знавців фольклору. Їдуть з ним керівники співочих гуртів, науковці, студенти мистецьких закладів. Й не лише з Польщі, а й з Німеччини, США. Переплітаються в хаті Дані Никифорівни тоді поліський говір, польська балачка, німецька й англійська мови. Й, водночас, все стихає – Даня заводить пісню. Слухати її готові годинами, бо голос той, наче цілющий бальзам, як святе одкровення.

Вже вкотре поспішаю й собі до знайомого обійстя. Вітаємось по приятельськи.

в її стінах. І нікому тісно не було. Якось співробітник Рівненського краєзнавчого музею Олексій Нагорнюк навіть пожартував: "Я й під лавкою переночую, аби лиш в Дані".

- Не так давно, три тижні тому, знову пан Анджей приїздив, - гомонить Даня Никифорівна. – До Варшави запрошував. Уже шість разів бувала там, виступала я і в академії, де працює професор, і концертному залі, і навіть в костьолі співали "Вірую" та "Отче наш". Людей зібралось, дітей повно. Так уже аплодували: "Україна співає. Bravo!" Перед тим зі Львова науковці у мене побували, привозили з собою й гостей з Америки. Усе допитувались, звідкіля в мене голос береться. Я й сама не відаю. З народження співаю. А оце отримала запрошення від подружжя Даниленків з Києва

скільки сили стане, ніхто тебе часом не обмежує. А люди слухають, аплодують, просять співати ще й ще. Показувала городянам як і серпом жати треба, як і снопи молотити. Збиралась знову з радістю. Ірина Даниленко мене як рідну приймає. Не раз і у мене в гостях була. Скільки моїх пісень переписала! Та не пощастило побувати. Помер мій близький сусід – не могла не провести в останню путь. Дасть Бог, до наступного літа доживу, запросять – то й поїду. Я ж без пісні не можу.

Дивлюсь на Даню Никифорівну, дослухаюсь до її голосу й знову ловлю себе на думці: знайомі чверть віку та щоразу, наче вперше, заново відкриваю для себе Даню Чекун. І пишаюсь з того, що поруч мене – жива легенда.

Галина ГАВРИЛОВИЧ